

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I statsministerens nytårstale blev det sagt, at i de senere år er der ved knopskydning skudt et sandt vildnis af statslige råd og nævn op; mange af dem har udviklet sig til statsautoriserede smagsdommere. Det er det, jeg tror min kollega refererer til her i salen.

Derfor vil jeg gerne have at vide af hr. Eyvind Vesselbo, hvad forskellen er mellem den institution, regeringen ønsker at oprette, og så de institutioner, der allerede er oprettet? Hvad er forskellen, når vi måler med udgangspunkt i begrebet smagsdommeri?

Endelig kunne jeg ligesom fru Anne Grete Holmsgaard godt tænke mig at vide: Hvad er det nu præcis, den her nye institution skal arbejde med? På miljøministeren lød det, som om vi skulle have en institution, der skulle koordinere den eksisterende forskning og omsætte den til politik, altså et politisk kamporgan, i modsætning til hr. Eyvind Vesselbo, som i en af sine replikker sagde, at det skulle være en forskningsinstitution, og at der skulle ansættes forskere på et højt internationalt niveau. Så er det et kamporgan, man skal have, der koordinerer forskningen, eller er det en ny forskningsinstitution?

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Eyvind Vesselbo fik ikke rigtig svaret mig på mit spørgsmål, så jeg må bede om et svar igen.

På hvilken måde – efter hvilke regler – vil forskerne på instituttet blive ansat? Vil det være med respekt for de videnskabelige krav, man stiller til højt kvalificeret international forskning, nemlig at man respekterer de ansættelsesbekendtgørelser, der ligger for henholdsvis universiteter og sektorforskningsinstitutioner, eller vil kriterierne være nogle andre?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil godt lidt tilbage til debatten om de syv døde hummere og vandmiljøplanen. Vi var jo ikke imod Vandmiljøplan I, også af den gode grund at det var en Kristeligt Folkeparti-miljøminister, der gennemførte den, men vi er ikke enige i den måde, mål og midler blev sat op på. De var jo udtryk for en betændt politisk situation.

Her synes jeg, det kunne være interessant at vide, om man tror, at det institut kan forhindre,

at politikere laver dårskab i en betændt politisk situation. Så er det jo virkelig en nyttig ny ting, vil jeg sige. For det vil jo kræve, at vi indfører i lovgivningen, at ethvert miljøtiltag skal rundt omkring det institut og have en vurdering, inden vi beslutter dem her i Folketinget. Er det det, der er Venstres intention?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Baggrunden for, at jeg fokuserede lidt på det nyttesløse i at diskutere procedurer, var, at der jo er fastlagt en procedure. Så er vi uenige om proceduren, og det var der, jeg sagde, at det synes jeg ikke vi skal bruge så meget tid på, fordi det er indholdet af det her institut, der er det centrale. Jeg synes, det er en ærlig sag, at man er uenige om proceduren, men den er nu fastlagt, og det er den, der skal køre.

Med hensyn til knopskydning og forskellen mellem de råd og nævn og de institutter, som er på nuværende tidspunkt, hvor jeg forstod, at fru Elsebeth Gerner Nielsen citerede statsministeren, så er det, jeg gør her vedrørende det her institut, at jeg citerer kommissoriet, altså jeg citerer det, der er lagt op til at det her institut skal beskæftige sig med. Der kan man vurdere, og det kan enhver især her i salen gøre, om det er smagsdommere eller ej. Jeg opfatter ikke dem, der bliver ansat der, som smagsdommere. Tværtimod opfatter jeg dem som neutrale forskere, som på højt niveau skal levere prioriteringsoplæg til politikere, så man kan træffe beslutningerne, som jeg tidligere svarede hr. Keld Albrechtsen.

Til hr. Ole M. Nielsen vil jeg sige, at det jo netop er det, som skulle være udgangspunktet for arbejdet for det institut, nemlig at udrydde dårskeber, som hr. Ole M. Nielsen sagde. Derfor synes jeg også, at Kristeligt Folkeparti skulle støtte, at man oprettede det her og få det i gang så hurtigt som muligt. Det, der skete omkring den første vandmiljøplan, var, at den rummede – som der står – skøn og udgifter i de enkelte sektorer, men ikke samfundsøkonomiske analyser, der også vurderede resultaterne for miljøet og sammenfattende analyser. Det er jo det, der er det centrale her. Det er det, vi skal bruge som grundlag for bedømmelse af miljøpolitikken.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Spørgsmålet er, om vi skal have det indført som en procedure her, at lovgivningen skal den vej